

TUSSEN HET RAAM EN HET GRAS

Steeds vaker ben je haar even kwijt. Ze komt niet als je roept. Ze sleept zich door het huis als over een heet strand. Je vindt haar in de slaapkamer, in de smalle nis achter je bed met haar lijf plat op de vloer en haar oor tegen de planken gedrukt. Je doet alsof je het niet ziet, opent een raam, sluit het weer, legt een spreirecht, verlaat de kamer. En wanneer ze daar niet ligt zit ze voor het keukenraam en kijkt naar de buurman van beneden die elke schemer met de tuinslang zijn gazon onder water zet, als ware het een rijstveld. Zijn hond slaapt in vlekjes schaduw van een dode struik. Ook zijn hond is altijd nat. “Het spijt me”, zegt hij, als jullie langs elkaar schuiven op de trap en hij je niet aankijkt, omdat hij je nooit aankijkt, “het spijt me”, als die van hem en die van jou zacht in elkaars gezicht bijten. “Hij heeft zijn zaakje nog. Hij heeft het moeilijk, deze zomer.” Ze huilt als je haar lostrekt. Boven zet je haar in de meterkast, om af te koelen.

Je neemt het haar kwalijk. Je zit in bad en je dacht dat je wist wat je zocht in een hond: het basisprincipe van de hond, getekend in zijaanzicht. Ze heeft twee poten – alleen als ze rent zie je ze alle vier. Ook haar binnenkant is plat. Ze is blij. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. Je laat haar uit, ze volgt, en wat ze hier en daar achter laat ruim je op met een zakje om je hand, zoals de slager een onsje gehakt aftast. Maar de hond die je kreeg bleek meer dan dat: iemand die wil dat je luistert, en die je na verloop van tijd steeds minder terug zou bellen, als dat kon. En ook dit neem je haar kwalijk: dat wanneer je het bad leeg laat lopen en je je schuim en haren

om het hardst rond het putje ziet draaien, je hoopt dat het terecht komt in de goede pijp en ergens halverwege het water uit de stortbak van zijn toilet ontmoet, of dat hij nu ook doucht, of dat het nog verder zakt en hij vanavond jouw schuim en haren uitsproeit over zijn gras.